ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 564

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀποθέωσις τῆς φιλανθρωπίας.—Ἡ θεά μου (κατὰ τὸν Γαῖτε ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς κ. Ἰουλιέττας Ἀδάμ. Ὁ Νεοελληνισμὸς (κατὰ τὸν Jules Lemaitre, ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν (κατὰ τὸν Ernest Legouvé, ὑπὸ Ἐρανιστρίας).—Ὁ Πολυκράτης (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).—Γεύματα (ὑπὸ καλῆς οἰκοκυρᾶς). — Ποικίλα. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἀποκρηάτικη ἱστορία. Ἐπιφυλλὶς (ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσιάνου).

ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Τὰ προσφερόμενα δῶρα εἶναι ἀξίας 1000 δρ. Καὶ θὰ λάβουν ἐξ αὐτῶν διὰ κλήρου κατ' ἀνώτατον ὅρον ἀντικείμενον 100 δρ. καὶ κατὰ ἐλάχιστον ἀντικείμενον 5 δρ. ὅσαι προκαταβάλλουν μέχρι τῆς 30 Μαρτίου τοῦ 99 τὴν συνδρομήν των τοῦ ἔτους 1899. Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως τῆς πληρωμῆς δίδει δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων τούτων.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ εἰς ὁρισθησομένην ὥραν καὶ ἡμέραν, ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐκ κυριῶν καὶ κυρίων γνωστῶν εἰς τοὺς κύκλους τῶν γραμμάτων.

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Ὁ Victor Hugo, νομίζω, εἶχεν εἴπει πρὸ τοῦ πτώματος τῆς Georges Sand, ὅτι ἐχαιρέτα μίαν νεκρὰν καὶ προσηγόρευε μίαν ἀθάνατον. Τὸ ἴδιον ἠδύνατο νὰ λεχθῇ καὶ πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἥρωος τῆς φιλανθρωπίας Ἀνδρέου Συγγροῦ.

Ἐὰν ἡ ἀθανασία περικλείῃ εἰς τὰ ἀνθοστολισμένα ἄνδηρά της τὰς ἐξόχους τοῦ κόσμου προσωπικότητας, θέσιν ἐπιφανῆ μεταξὺ τούτων δύναται νὰ καταλάβῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος καὶ ζῶν καὶ νεκρὸς τόσον ὑψηλὰ ἔφερε τὴν σημαίαν τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐὰν εἰς τὴν ζωήν του τὴν θεότητα αὐτὴν ἐλάτρευσε, εἰς τὸν θάνατον του κατάπληκτος ἡ Ἑλλὰς εἶδε τὴν ἀποθέωσίν της. Ἀποθέωσιν θαυμασίαν, ἀποθέωσιν μαγικήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειψαν οὔτε αἱ φαντασμαγορικαὶ εἰκόνες, οὔτε τὰ μυθώδη καὶ ὑπερκόσμεια, τὰ καταπλήσσοντα τὸν θεατὴν καὶ συγκλονίζοντα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις. Πρὸ τῆς ἀποθεώσεως αὐτῆς ἔμειναν κατάπληκτοι, ἐμβρόντητοι, μὲ ἓν αἴσθημα ἀπείρου θαυμασμοῦ πάντες. Ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ὁ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὰ πένθιμα τοῦ θανάτου σύμβολα, ὁ νεκρὸς μὲ τὴν παγετώδη μορφὴν καὶ τὰ κατεψυγμένα μέλη παρίστατο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του διὰ τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ὁ θάνατός του ἀπεκάλυψε, ζῶν ὡς φανταζόμεθα ζῶντα τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀγγέλους του.

Ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, ὑπὸ ἕνα χρυσοῦν οὐρανὸν εἰς ὁλόχρυσον θρόνον, ἐκεῖ ἡ φαντασία μου, ἡ ἀδέσποτος καὶ ἀχαλίνωτος βλέπει τὸν Συγγρὸν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Πλέει κυριολεκτικῶς εἰς τὸν χρυσὸν μέσα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ζῶν εἶχεν ἀνακαλύψει τὰς μυστικὰς πηγάς του. Αἱ χεῖρες του ἰδίᾳ εἶναι ὁλόχρυσοι καὶ ὅ,τι ἐγγίζουν μεταβάλλεται εἰς χρυσόν. Ὑπὸ τοὺς πόδας του κυματίζει θάλασσα χρυσοῦ, καὶ τὰ μόρια τοῦ ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀναπνέει εἶναι χρυσᾶ. Ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας του κυματιζούσης χρυσῆς θαλάσσης εἶναι παρατεταγμένοι οἱ ναυαγοὶ τῆς ζωῆς, οἱ ἀπόκληροι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας. Πρῶτα πρῶτα εἰς τὴν γραμμὴν δυστυχῆ βρέφη, ἐγκαταλελειμμένα, ἰσχνὰ καχεκτικά, φέροντα τὰς ἁμαρτίας τῶν γονέων των καὶ πληρόνοντα μὲ τὴν ἀθλιότητά των τὰς προλήψεις καὶ τοὺς ἀδίκους νόμους τῆς κοινωνίας. Μέσα εἰς ἓν κῦμα χρυσοῦ, χαρίζει ὁ Συγγρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἄνεσιν εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα τώρα ὁλόχρυσα καὶ αὐτὰ πλαισιοῦν μίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ τῆς ἀποθεώσεως του.

Ἔπειτα ἔρχονται τὰ μεγαλήτερα ἀδελφάκια των, τὰ ὀρ-

φανά,διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶπαν σχεδὸν τὴν τελευταίαν των λέξιν. Ἕνα κῦμα χρυσοῦν καὶ δι' αὐτὰ καὶ μίαν χρυσῆν τοῦ οὐρανοῦ ἀκτινοβολίαν μέσα εἰς τὸν ζωογόνον τῆς φύσεως ἀέρα καὶ τὰ κυρτωμένα σωματάκια ἀνακτοῦν τὴν εὐθύτητα τῶν γραμμῶν καὶ τὰ σβυσμένα βλέμματα τὴν λάμψιν τῆς ζωῆς καὶ τὰ μαραμένα πρόσωπα τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν χαράν. Καὶ αὐτὰ ὑπὸ τὴν χρυσῆν τώρα ἀνταύγειαν πλαισιοῦν ἄλλην γωνίαν τῆς ἀποθεώσεώς του. Ἄλλα ὀρφανὰ παρακεῖ, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ φιλανθρωπία εἶχε κλείσει τὰς θύρας της, ἕτοιμα νὰ ναυαγήσουν εἰς τὴν ἄξενον ἀκτήν, μὲ μίαν χρυσῆν θωπείαν βλέπουν ἀνοιγομένας πρὸ αὐτῶν τὰς θύρας τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας. Καὶ τώρα ἀνὰ λεγεῶνας οἱ πεινῶντες οἱ τῆς βιωτικῆς πόλεως ἀπόμαχοι,βλέπουν καὶ αὐτοὶ ἕνα ρύακα χρυσοῦ νὰ ρέῃ πλησίον των καὶ νὰ τοῖς ἐξασφαλίζῃ τὸν ἄρτον καὶ τὴν στέγην. Ἔπειτα ἔρχονται οἱ ἀσθενεῖς, οἱ παλαίοντες πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἐστερημένοι νοσηλείας καὶ φαρμάκων. Ἑτοιμοθάνατοι, ἀπέλπιδες, εἰσπνέουν χρυσοῦ ἀέρος μόρια καὶ ἀνακτοῦν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωήν. Καὶ ἔρχονται χῆραι καὶ ἔρχονται ἄεργοι καὶ ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην ὅλαιαί ἀνθρώπιναι ἀθλιότητες καὶ ὁ Πακτωλὸς τοῦ χρυσοῦ χύνει τὸ βάλσαμόν του καὶ ἀποδίδει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν χαρὰν εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλα.

Ἡ ἀκτὴ τῶν ναυαγῶν ἐρημοῦται ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἡ χρυσῆ θάλασσα στηρεύει. Ἀλλὰ τὸ φαντασμαγορικὸν πλαίσιον τοῦ χρυσοῦ θεοῦ προσλαμβάνει ἄλλην τώρα αἴγλην· τὸ ἀκτινωτὸν τῆς δόξης, ἡ ὁποία τὲν περιβάλλει ἀκτινοβολεῖ εὐτυχίαν, χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην. Ἡ χρυσῆ θάλασσα ἐξηπμίσθη τώρα εἰς μειδιάματα καὶ γέλωτας καὶ εὐλογίας. Ἔγεινε πηγὴ ζωῆς καὶ δυνάμεως, δι' ἧς ἐδωρήθησαν εἰς τὴν πατρίδα τόσοι ἄλκιμοι ἄνδρες καὶ τόσαι ὑγιεῖς γυναῖκες, τόσοι βραχίονες καὶ τόσα πνεύματα προωρισμένα νὰ συντελέσουν ἴσως εἰς τὴν εὐκμερίαν της καὶ εἰς τὴν ἀναγέννησίν της.

Η ΘΕΑ ΜΟΥ

Ποιὰ ἀπ' ὅλες τῆς θυγατέρες τοῦ οὐρανοῦ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ κάνείς; Καθ' ἕνας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ τὴν γνώμην του· ἐγὼ ὅμως προτιμῶ αὐτὴν τὴν θυγατέρα τοῦ θεοῦ, τὴν πάντα νέαν καὶ πάντα σὲ κίνησιν, τὴν Φαντασίαν.

Γιατὶ τὴν προίκισε μὲ ὅλες τῆς χαρωπὲς ἰδιοτροπίες ποῦ εἶχε κρατήσει γιὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἡ τρελλὴ θεὰ τοῦ δίνει ἐπίσης τὰς τέρψεις του. Εἴτε πηγαίνει, στεφανωμένη μὲ τριανταφυλλα, κρατῶντας ἕνα κρίνο γιὰ σκῆπτρο στὸ χέρι, νὰ περιπλανηθῇ στὴς λουλουδοστολισμένες πεδιάδες καὶ σὰν τὴν μέλισσα νὰ μεθυστῇ ἀπὸ δροσιὰ μέσα στοὺς κάλυκας τῶν λουλουδιῶν.

Εἴτε πηγαίνει, θεότρελλη καὶ μὲ τὸ βλέμμα σκοτεινὸ νὰ περιπλανηθῇ ἀνάμεσα στοὺς ἀνέμους ἀπάνου στοὺς βράχους καὶ ἔπειτα νὰ φανῇ στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ πρωινὰ καὶ βραδινὰ χρώματα, εὐκολομετάβλητη σὰν τὰ βλέμματα τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἂς εὐχαριστήσωμεν ὅλοι τὸν πατέρα μας τοῦ οὐρανοῦ, ποῦ μᾶς δίνει γιὰ σύντροφο, σὲ 'μᾶς τοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους, τὴν ὥμορφη, τὴν ἀθάνατη αὐτὴ φίλη.

Γιατὶ τὴν ἕνωσε μὲ 'μᾶς μὲ θείους θεσμοὺς καὶ τὴν πρόσταξε νὰ εἶναι ἡ πιστή μας σύντροφος καὶ 'στὴν χαρὰ καὶ 'στὴ λύπη, καὶ νὰ μὴν μᾶς ἐγκαταλείπῃ ποτέ.

Ὅλα τὰ ἄλλα δυστυχισμένα πλάσματα ποῦ κατοικοῦνε τὴ γῆ αὐτὴ τὴ ζωντανὴ καὶ πλούσια περιτριγυρίζουνε 'στὰ χαμένα, ζητῶντας βάνουσες εὐχαρίστησες καὶ πικρὲς λύπες περιωρισμένης ζωῆς, καὶ σκύβοντας ἀδιάκοπα 'στὸ ζυγὸ τῆς ἀνάγκης.

Ἀλλὰ σὲ 'μᾶς ἔδωκε τὴν πολυαγκπημένη του κόρη· ἂς χαροῦμε, καὶ ἂς τὴν μεταχειριστοῦμε σὰν κυρία ἀγαπητὴ ποῦ ἔχει τὴν πρώτη θέσι τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ ἡ φρόνησις ἡ γρηὰ αὐτὴ μητρυὰ ἂς προσέξῃ νὰ μὴν τὴν προσβάλῃ.

Γνωρίζω ἀκόμη τὴν ἀδερφή της· ὄχι τόσο νέα, πλέον σοβαρὰ, εἶνε ἡ ἥσυχη μου φίλη ὦ! ποτὲ νὰ μὴν μ' ἀφήσῃ ὅσο ζῶ, αὐτὴ ποῦ πάντα ἦτανε ἡ εὐτυχία μου καὶ ἡ παρηγορία μου· ἡ Ἐλπίδα!

(Goethe) **Εἰρήνη Νικολαΐδου.**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ὁ Κώστας Μεμιδὼρ ἀπεκοιμήθη μόνον περὶ τὰ ἑξημερώματα. Μὲ ὅλον του τὸ *εἶμαι ἄνδρας καὶ θὰ κάμω ὅ,τι θέλω*, ὑπέφερε φρικωδῶς, καθ' ὅλην τὴν νύκτα, διότι διὰ πρώτην ἴσως φορὰν εἰς τὴν ζωήν του θὰ εἶχε κάμει κἄτι τι τόσον σοβαρόν, διότι αὐτὸς τὸ ἤθελε. Ὅσον ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἠναγκάζετο, νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν μητέρα του, εἰς τὰς ἀδελφάς του, εἰς τὸν κόσμον τὸ μυστικόν του, ἠσθάνετο φρικίασιν νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμα του ὅλον καὶ ψυχρὸν ἱδρῶτα νὰ ὑγραίνῃ τὸ μέτωπόν του.

Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ἐγκαρδιωθῇ, εἰς μάτην ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ μητέρα του ἦτο πολὺ καλή, ὅτι θὰ ἠννόει τὴν ἀπόφασίν του, ἀφοῦ τόσον τὸν ἠγάπα, ὅτι θὰ ἀνελάμβανε νὰ καθησυχάσῃ τὸν πατέρα του, νὰ τὸν δικαιολογήσῃ εἰς τὸν κόσμον. Αἱ ἰδέαι αὐταί, τὰς ὁποίας προσεπάθει νὰ ἀποδιώξῃ τὸν ἐβασάνιζαν, καὶ ἐστριφογυρίζετο ἐπὶ τῆς κλίνης του ὡς κολασμένος. Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὰς μὲ μεγάλην τῆς φαντασίας του προσπάθειαν κατώρθωσεν εἰς ἄλλην τώρα εἰκόνα νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν του Εὑρέθη καὶ πάλιν ὡς πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Τσισλῆ, τὴν ἀμυδρῶς φωτιζομένην καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν ἐκ νέου τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ ἱερέως νὰ διακόπτῃ μόνη τὴν σιγὴν τῆς ἐρημίας ἐκείνης. Ἐκεῖ πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, αὐτὸς μόνος καὶ ἡ Μαρία, μὲ τὴν γραῖαν σύζυγον τοῦ ἱερέως ὡς παράνυμφον, ὑπεσχέθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πίστιν καὶ ἀγάπην ἀμοιβαίαν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄθρησκος, αὐτὸς ὁ ἄθεος, αὐτὸς ὁ πάντοτε μηκτυρίζων τοὺς τύπους, εἶχεν αἴσθανθῇ διὰ πρώτην τώρα ἀπὸ τῶν παιδικῶν του χρόνων φορὰν ἓν αἴσθημα ἀορίστου κατανύξεως νὰ πληροῖ τὴν ψυχήν του, ἓν αἴσθημα δέους, ἀλλὰ καὶ ἀγάπης ἐνταυτῷ νὰ συνταράττῃ τὰ στήθη του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε προσηλυτισθῆ εἰς μίαν νέαν θρησκείαν. Ἡ ἐκκλησία ἐκείνη ἡ ἀπεριποίητος, ἡ χωρὶς χρυσᾶς καὶ ἐπαργύρους εἰκόνας, ἢ χωρὶς κανδύλας καὶ πολυελαίους, ἀπὸ κρύσταλλα, ἡ ἐκκλησία ἡ πτωχικὴ μὲ τὸν μοναδικὸν ἀπὸ ἁπλοῦν σίδηρον κηροστάτην,μὲ τὰ δύο καὶ μόνα κίτρινα

ἀγιοκέρια, τὰ ὁποῖα ἐτρεμόσβυναν ἐμπρὸς εἰς μίαν παλαιὰν Βυζαντινὴν εἰκόνα Παναγίας, ἡ ὁποία εἰς κάθε παλμικὴν τῶν μικρῶν φλογῶν τῶν κηρίων κίνησιν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐμειδία καὶ νὰ ἐμελαγχόλει ἐναλλάξ· ἡ ἐκκλησία ἐκείνη ἡ ἀπερριμμένη, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐστέγασε πλοῦτον, οὐδέποτε ἐπανηγύρισε τελετὰς χαρᾶς καὶ κοσμικοῦ μεγαλείου, ἡ ὑγρά, ἡ χωματοστρωμένη ἐκκλησία, τὸν εἶχε κάμει νὰ φαντασθῇ διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰς κατακόμβας τῆς Ἁγίας Ἀγνῆς ἐν Ρώμῃ.

Καὶ τώρα ἀνέλυε τὴν σκέψιν του ἐκείνην καὶ ἐψυχολόγει τὸν ἑαυτόν του καὶ συνέκρινε τὴν περίστασιν, ἡ ὁποία τὸν εἶχε φέρει εἰς τὸ μυστηριῶδες τῆς ἐρημίας ἐκείνη ἄσυλον, καὶ εὕρισκε τόσα πράγματα κοινὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν νεοφωτίστων προσκυνητῶν τῶν κατακομβῶν τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μήπως καὶ αὐτὸς δὲν ὑπεσχέθη ἐκεῖ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, ὅτι θὰ ἐλησμόνει τὸ παρελθόν του, ὅτι θὰ ἠρνεῖτο τὸν ἑαυτόν του τῆς χθές, ὅτι δὲν θὰ ἦτο πλέον ὁ ἄνθρωπος τῶν ἡδονῶν μόνον καὶ τῆς ματαιότητος καὶ τῆς ψευδοῦς ζωῆς; Μήπως δὲν ὑπεσχέθη ἀγάπην καὶ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν ἐννοήσει καλά, καλά, πῶς ἠγάπησε καὶ ἡ ὁποία ἦτο τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκας, τὰς ὁποίας εἶχε γνωρίσει καὶ εἶχεν ἀγαπήσει ἕως τότε; Καὶ δὲν ἠρνεῖτο τὸν κόσμον του καὶ τὸν κύκλον του καὶ ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐγαλουχήθη καὶ ἔζησε καὶ ἐμεγάλωσε μὲ τὸν γάμον του αὐτὸν τὸν μυστηριώδη, καὶ μὲ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἐγκαινίαζεν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης. τῆς πρώτης τοῦ γάμου του, ἦν διήρχετο μόνος του εἰς τὸν νεανικόν του, τὸν οἰκογενειακόν του κοιτῶνα, κρύπτων καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα του αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἐνεπιστεύετο, μίαν τοιαύτην τῆς ζωῆς του μεταβολήν;

Ἦτο λοιπὸν καὶ αὐτὸς νεωφώτιστος εἰς θρησκείαν νέαν; Καὶ τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι εἶχεν ὁμόσει πίστιν καὶ ἀγάπην εἰς θεὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, τὸν ὁποῖον οὔτε οἱ γονεῖς, οὔτε οἱ οἰκεῖοι του θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐννοήσουν καὶ ἐκτιμήσουν. Ἀλλ' ἀδιάφορον.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἀνεκούφισε. Τώρα ἔβλεπε τὸ μέλλον νὰ χρωματίζεται μὲ ὡραῖα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς εὐτυχίας χρώματα.

Μὲ τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν, μὲ τὸ πνεῦμα ἥσυχον προσεπάθησε νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἀποκοιμηθῇ. Ἔσφιγξε τὰ μάτια του, συνεσπειρώθη ὅλος εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης του, ἀλλὰ τίποτε. Αἱ εἰκόνες τώρα διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην παράδοξοι, ζωηραί, ἄσχετοι πρὸς τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀπησχόλουν.

Ὡς ἐν καλεϊδοσκοπίῳ παρήλασαν ἐνώπιόν του ὅλαι αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγαπήσει, ἀφ' ὅτου ἦτο πολὺ νέος, ἔφηβος μόλις, παιδὶ ἀκόμη, ὑπότροφος εἰς τὸ λύκειον.

Ἡ Ἑλένη, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ ἑνὸς συμμαθητοῦ καὶ φίλου του μὲ τὰ πάσχοντα πάντοτε 'μάτια της, τὰ ὁποῖα διαρκῶς ἡμιέκλειε, μὲ τὰ μαλλάκια της τὰ λεῖα, τὰ ἀραιά, τὰ ὁποῖα δὲν κατώρθωναν ποτὲ νὰ φθάσουν ὡς τοὺς ὤμους της, μὲ τὴν τζέπην τὴν ξηλωμένην τῆς ποδιᾶς της, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τῆς ἔδωκε τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ ὁποῖον συνέταττε καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἐξόδων του διάστημα, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἔκρυψεν εἰς τὴν τζέπην αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖτο πάντοτε. Ἔπειτα μία μεγάλη εἰκοσαετὴς κόρη, ἡ ὁποία ἐπήγαινε συχνὰ εἰς τὸ σπῖτι των καὶ ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε γελῶσα ὅτι θὰ τὸν νυμφευθῇ—αὐτὸς μόλις ἦτο δεκαπενταετής. —Ἔπειτα ἡ Κάκια μὲ τὰ πολύχρωμα μάτια, τὴν ὁποίαν ἀληθινὰ εἶχεν ἀγαπήσει, καὶ ἡ Νίνα μὲ τὰ θαυμάσια δόντια καὶ ἡ Marie ἡ πρώτη καὶ ἔπειτα ἡ ἄλλη Marie ἡ ὑπανδρευμένη, ἡ νέα χήρα, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν αἰσθανθῇ τὸ μεγαλήτερον καὶ τὸ παραλογώτερον πάθος τῆς ζωῆς του. Τὴν εἶδεν αὐτὴν ὡραίαν, ὡραιοτάτην ὡς ἄλλοτε καὶ ἐφρικίασεν ὅλος καὶ ἐφοβήθη. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἐλησμονεῖτο εὔκολα. Οὔτε ἡ ἐπὶ ἑξαετίαν ὅλην διαμονή του ἐναλλὰξ εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ εἰς τὸ Παρίσι, οὔτε αἱ ἀνὰ ἑκατοντάδας ἀριθμούμεναι γυναῖκες, ἃς ἐγνώρισεν εἰς τὰς δύο αὐτὰς μεγαλοπόλεις, οὔτε αἱ νέαι του σχέσεις μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, αἱ ὁποῖαι πλέον ἦσαν ἀπειράριθμοι εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ τὸν κάμουν νὰ λησμονήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἠσθάνθη εἰς τὴν ἀνάμνησίν της ὡς νὰ ἐφλέγετο τὸ σῶμά του ὅλον, ὡς νὰ ἐδονεῖτο ὅλο; δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ μὲ μίαν ἀπότομον κίνησιν ἐπέταξε τὰ σκεπάσματά του καὶ ἀνεκάθισεν ἔπειτα διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ μᾶλλον ἐλεύθερα.

Καὶ τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι εἶχεν ἀρχίσει νὰ φωτίζῃ καὶ ὅτι μὲ τὰς ἀνοήτους αὐτὰς σκέψεις αἱ ὁποῖαι τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει δὲν θὰ τοῦ ἦτο δυνατὸν οὔτε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἦναι ἕτοιμος εἰς τὰς ἔνδεκα, διὰ νὰ συναντήσῃ κατὰ τὰ συμφωνηθέντα τὴν γυναῖκά του Ἐσηκώθη, ἄναψε τὸ φῶς, ἐγέμισεν ἕνα ποτήρι νερὸ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ μικροῦ κομοδίνου τοποθετημένην φιάλην του, τὸ ἔπιεν, ἐπλησίασεν ἔπειτα εἰς τὸ παράθυρον, ἐσήκωσεν ὀλίγον τὰ στόρια, ἀντελήφθη ὅτι ἡ βροχὴ—ἡ ὁποία ἄλλως δὲν ἠκούετο πλέον—εἶχε παύσει, ὅτι ὁ διαυγὴς οὐρανὸς προεμήνυεν ὡραίαν ἡμέραν, ἐφύσησε τὸ κερί του καὶ ἐρρίφθη πάλιν εἰς τὸ κρεββάτι του. Ἡ μικρὰ ἐκείνη κίνησις, τὸ ψυχρὸ νερὸ ὅπου ἔπιεν, ἡ ἀνατριχίλα ἣν ἠσθάνθη πατῶν ξυπόλυτος τὸ πάτωμα, καθησύχασαν τὸ νευρικόν του σύστημα καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως.

II

Ὅταν ἐξύπνησε τὸ ὡρολόγιον τῆς τραπεζαρίας ἐσήμαινε δέκα ὥρας. Εἰς τὸν δρόμον ἀπηχοῦσαν αἱ φωναὶ τῶν διαφόρων πωλητῶν, οἱ ὁποῖοι μόλις ἐξημερώσει ἀρχίζουν εἰς πάντα τόνον δικαλοῦντες τὰ ἐμπορεύματά των. Ὅλοι ψάλλουν, ὅλοι τραγουδοῦν, ὅλοι ξελαρυγγίζονται, ἀπὸ τὰ μικρὰ μπακαλόπουλα, τὰ ὁποῖα μὲ φωνὰς ὀξείας, συριστικάς, ἀγγέλλουν ὅτι δέχονται παραγγελίας τῶν πελατῶν μὲ τὸ στερεότυπον ὁ *μπακάλης ἦλθε* μέχρι τῶν γερόντων, οἱ ὁποῖοι φορτωμένοι μὲ κόφες καὶ καλάθες μεταβάλλουν τὰς ράχεις των εἰς μανάβικα, εἰς κρεοπωλεῖα, εἰς ἰχθυοπωλεῖα, εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα.

Ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς ἐδῶ δὲν εἶναι λέξις κενὴ ἐννοίας. Ἡ παρέλασις αὐτὴ ἡ ἀτελείωτος μέσα εἰς τοὺς λασπωμένους δρόμους, μὲ βάρη ἀπὸ πενῆντα ἕως ἑκατὸν ὀκάδας κάὶ τὸν ἄνθρωτον νὰ κύπτῃ ὑπὸ τὰ βάρη αὐτὰ ἀντὶ τετραπόδου καὶ νὰ κραυγάζῃ διαρκῶς καὶ ν' ἀπομάσσῃ τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώπου του, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐναγώνιος κίνησις καὶ ὁ θόρυβος βροντοφωνοῦν τὴν πάλην τὴν ἀέναον τοῦ δυστυχοῦς, τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου τοῦ ὄχλου διὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου.

Πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς του ὁ νέος Μεμιδὼφ ἀντὶ νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον ὅλον αὐτὸν τὸν βρυχώμενον ὑπὸ τὰ παράθυρά του συρφετόν, διότι τὸν ἐξύπνησεν, ἔκαμε τὰς σκέψεις αὐτάς. Καὶ ἐξεπλήσσετο καὶ ὁ ἴδιος διὰ τοὺς παρκδόξους αὐτοὺς συλλογισμούς του, τοὺς τόσον φιλανθρώπους, ὅταν ἐνεθυμήθη ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Μκρία, τὸν εἶχε μαλώσει, διότι ὡμίλησεν ἀποτόμως εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀποκλήρους αὐτοὺς τῆς ζωῆς. Καὶ ᾐσθάνθη ὅτι αἱ σκέψεις του ἦσαν ἀπήχησις τῶν σκέψεων τῆς συζύγου του, ὅτι τὰ νέα αἰσθήματά του ὠφείλοντο εἰς τὴν μεγάλην ψυχικὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ νέα αὐτὴ ἰδέα τὸν ἐστενοχώρει. Θὰ ἔκαμνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ *ἄνδρας* ὅ,τι θὰ ἤθελεν ἐκείνη. Θὰ τὸν ἔσερνεν ἀπὸ τὴν μύτη, ὡς ἔλεγεν ἡ κυρὰ Ρήνη ἡ γρηὰ τροφός του διὰ τὴν ἀντικρυνὴν γειτόνισσαν. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ». Ὅλαι αἱ περὶ κυριότητος τοῦ ἀνδρὸς σκέψεις, ἃς ἤκουεν ἀναμασσωμένας καθ' ἑκάστην ἀπὸ ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ τώρα καὶ ὅταν ἦτο νεώτερος καὶ ὅταν ἦτο παιδὶ τοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν.

Ὄχι· θὰ ἔκαμνε καὶ μὲ αὐτὴν ὅ,τι ἤθελε. Καὶ θὰ ἤρχιζεν ἀμέσως ἀπὸ σήμερον. Ἔπρεπε νὰ τῆς πάρῃ ἀμέσως τὸν ἀέρα, νὰ τῆς δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε θέλησιν, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος μὲ χαρακτῆρα. Δὲν θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὰς ἕνδεκα, ὡς εἶχαν μείνει σύμφωνοι. Θὰ τὴν ἄφινε νὰ περιμένῃ ἓν τέταρτον, εἴκοσι λεπτά. Ἔπρεπε νὰ τὴν συνειδίσῃ νὰ ἐννοῇ ὅτι ὁ ἄνδρας δὲν εἶνε ποτὲ κύριος τοῦ καιροῦ του, ὅτι δὲν ἔχει νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών του εἰς τὴν γυναῖκά του.

(Ἕπεται συνέχεια) **Μάϊα**

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Κ. ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Δ'.

Ἡ κατανόησις λοιπὸν τῆς φύσεως ἢ εἶναι ὅ,τι προσεπάθησα νὰ ἐξηγήσω, ἢ εἶναι ἁπλούστατα γνῶσις τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἀλλ' ὁ ἀόριστος πανθεϊσμὸς ὁ τόσον εὐσεβής, ἀλλὰ καὶ τόσον εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸν ἑαυτόν του, τῶν ἔργων τῶν νεοελληνιστῶν εἶναι ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα. Ἐδῶ εὑρίσκομεν τὴν ἀνάγκην τῆς λατρείας, τῆς συγκοινωνίας μετὰ θείων προσώπων, τὸν μυστικισμὸν ἐξελιχθέντα ἐπὶ πεντήκοντα ὅλας γενεάς, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνέχεται πλέον θεὸν θρησκείας θετικῆς, ἀλλὰ λατρεύει τὸ σύμπαν, τοῦ ἀποδίδει ψυχὴν εὐεργετικήν, ἐξυψοῖ τὴν φύσιν εἰς μυστικὴν θεότητα, ἥτις ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἐκλεκτούς της, τοὺς διδάσκει καὶ τοὺς θέλει ὅλους ἰδικούς της.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὸν ἔρωτα, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ συγγραφεὺς τῆς Εἰδωλολάτριδος ἀποδίδει διπλῆν ἐνέργειαν, μυστικιστικὴν καὶ τῶν αἰσθήσεων. Ἀλλ' ὁ ἔρως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἐγνώρισέ ποτε μυστικισμόν. Ὁ ρομαντισμὸς καὶ ὁ ρεμβασμὸς εἰς τὸ πάθος, ἡ ἀπόδοσις λατρείας θρησκευτικῆς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡ φανατικὴ ἀφοσίωσις εἰς τὸν θυμασμόν της, ὁ Πετραρχισμὸς ἐν μιᾷ λέξει ἐλάχιστον λαμβάνει μέρος εἰς τὸν ἔρωτα τῶν ἀρχαίων. . . .

Θὰ ἦτο εὔκολον, ἐξακολουθοῦντες τὴν ἀνάλυσιν ταύτην εἰς ὅλα τὰ αἰσθήματα τῶν Νεο-Ἑλλήνων τῆς κ. Ἀδὰμ, νὰ ἀποδείξωμεν τὰς αὐτὰς παραλλαγὰς καὶ τὰς αὐτὰς προσθήκας καὶ τὸν αὐτὸν πλουτισμόν.

Εἶναι γνωστὸς ὁ διάπυρος πατριωτισμὸς τῆς συγγραφέως τῆς *Ἐλληνίδος*. Ἀρκοῦν πλέον ἐν τούτοις αἱ φιλανθρωπικαὶ οὐτοπίαι. Ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν προετρέψαμεν τοὺς ἄλλους λαοὺς εἰς διεθνῆ ἀδελφοποίησιν. Εἰξεύρομεν τί στοιχίζουν αἱ γενναιότητες αὗται· ὀφείλομεν νὰ ἀγαπῶμεν τὴν πατρίδα μὲ ἀγάπην ἀποκλειστικήν, νὰ τὴν ἀγαπῶμεν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων. Ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ φκινώμεθα ὅτι ἐπιβάλλομεν τοῦτο εἰς ἑαυτούς. Διότι τὸ νὰ θέλωμεν νὰ εἴμεθα πατριῶται κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς Ἀθηναίου, ἢ ἑνὸς Σπαρτιάτου ἢ ἑνὸς Ρωμαίου τῆς δημοκρατίας, τοῦτο προδίδει ὅτι δὲν εἴμεθα τοιοῦτοι φυσικά. Ἕν πρᾶγμα μᾶς διακρίνει τῶν ἄλλων λαῶν: ὅτι δὲν μᾶς ἀρέσει νὰ μισῶμεν. Δὲν ἀντιλαμβκνόμεθα τὸ μῖσος ἢ ὡς τὸ ἀντίστροφον μέρος καθήκοντος δικαιοσύνης, οἴκτου καὶ τιμῆς. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν πταίομεν ἡμεῖς. Καὶ διὰ νὰ συγκριθῶμεν μόνον πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τόσον ἀγαπητοὺς πρὸς τὴν κ. Ἀδάμ, δὲν ἀγαπᾷ τις χώραν, ἥτις ἔκαμε τὴν Ἐπανάστασιν — πρᾶξιν καλήν, περὶ ἧς πᾶσα ἀμφίβολος σκέψις ἔρχεται ἤδη πολὺ ἀργὰ — δι' οὗ τρόπου ἀγαπᾷ μικρὰν πόλιν, εἰς ἣν οὐδὲν μειώνει τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ἥτις μεταξὺ τῶν παραδόσεών της διατηρεῖ τὴν δουλείαν. Προσθέσατε ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τις ἐξ ἴσου χώραν τριάκοντα πέντε ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὅσον κρατείδιον δέκα χιλιάδων πολιτῶν. Εἰς ἀξιωματικός μας θὰ ἔπιπτεν εἰς ἄλλας Θερμοπύλας μεθ' ὅσου ἡρωϊσμοῦ ἔπεσαν οἱ στρατιῶται τοῦ Λεωνίδα. Νομίζω μάλιστα ὅτι πίπτων θὰ εἶχεν ἰδέας, ἃς οἱ Σπαρτιᾶται δὲν εἶχαν ποσῶς γνωρίσει καὶ θὰ ὑπήκουεν εἰς ἰδεώδη ὑψηλότερα, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ ἴδιον συμφέρον του συνδεόμενον ὀλιγώτερον συγκεκριμένως πρὸς πατρίδα, πολὺ μεγάλην καὶ πολυσύνθετον θὰ εἶχεν ἐν τῇ ἀφοσιώσει του ὀλιγωτέραν μανίαν ἔνστικτον καὶ περισσοτέραν θέλησιν, καρτερίαν καὶ ἀνιδιοτέλειαν . . .

Ἀλλ' ἄρα ἡ μορφὴ τῶν μυθιστορημάτων τῆς κ. Ἀδάμ, ἐλλείψει τῶν αἰσθημάτων, εἶναι Ἑλληνική; Δὲν γνωρίζω τίποτε ἀληθῶς Ἑλληνικὸν εἰς τὴν φιλολογίαν μας, πλὴν τῶν Εἰδυλλίων τοῦ André Chenier καὶ ἴσως ἐκ τῶν τοῦ Leconte de Lisle Τὴν Γλαύκην, τὴν Ἀπαγωγὴν τῆς Ἑλένης κ.τ.λ. . . .

Οὕτω μεθ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν δὲν εὑρίσκομεν εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ ἔργου τῆς κ. Ἀδάμ, τῶν μονομερῶς ἐξεταζομένων, τὸν Ἑλληνισμόν, τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις τὸ σύνολον τῶν στοιχείων τούτων μᾶς δίδει ἰδέαν τινά. Τοὐλάχιστον τὸν εὕρομεν τόσον στενῶς συνδεδεμένον μετ' ἄλλων ἰδεῶν καὶ ἄλλων αἰσθημάτων, ὥστε ἐπτάθη ἀδύνατον νὰ τὸν διακρίνωμεν καὶ νὰ τὸν χωρίσωμεν. Κάθε πάθος, κάθε ἐντύπωσις, κάθε φράσις, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, εἶναι πρεσβυτέρα κατὰ τρεῖς χιλιάδας ἔτη ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ Ὁμήρου καὶ κατὰ ὀγδοήκοντα αἰῶνας ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ Σοφοκλέους καὶ δεικνύει εἰς τὸν εἰξεύροντα νὰ βλέπῃ τὴν τελειοποίησιν τῆς ἐποχῆς του. Τί ὑπάρχει λοιπὸν Ἑλληνικὸν ἐν τῇ συνθέσει τοῦ ἐθνισμοῦ τούτου, καὶ πῶς συμβαίνει ὥστε νὰ εὑρίσκωμεν ἐν τῷ συνόλῳ ὅ,τι δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ καθέκαστα; Τοῦτο μᾶς μένει νὰ ἐξετάσωμεν.

(Κατὰ τὸν Jules Lemaitre) **Ἑλένη Γεωργιάδου**

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Ε'

Ὁ δέκατος ἕβδομος αἰὼν ἀξίζει νὰ μᾶς ἀτασχολήσῃ ὀλίγον. Ὁ αἰὼν αὐτὸς τῶν ἡδονῶν ὑπῆρξε ταὐτοχρόνως αἰὼν ἐξόχων χειροτεχνημάτων.

Ἐνδύματα μαρκησίων κεντημένα ἀπὸ τὰς μαρκησίας. Πάθος ἀληθινὸν διὰ τὰ τρυπητὰ κεντήματα, διὰ τὴν λεπτὴν καμβοβελονιάν. Δημιούργησις τῶν φιστονιῶν καὶ τοῦ κεντήματος ἐπὶ τελάρου.

Καὶ ἀπὸ πόσας στιγμὰς ἀνίας διεσκέδαζαν αἱ γυναῖκες μὲ τὰ ὡραῖά των κεντήματα! Ἡ κ. de Genlis, ἡ γνωστὴ σοφὴ κυρία ἦτο ἡ προσωποίησις τῆς ἀκριβείας. Ἔφανε πάντοτε πρώτη εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸ τοῦ γεύματος. Ἀλλ' ὅταν εἶναί τις ὑπόδειγμα ἀκριβείας, γίνεται ἐνταυτῷ καὶ μάρτυς. Οἱ μὴ κάμνοντες νὰ τοὺς περιμένουν, περιμένουν πάντοτε. Ἡ κ. de Genlis λοιπὸν ἤρχισεν ἓν χειροτέχνημα, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο μόνον καθ' ἃς ὥρας ἀνέμενεν εἰς τὸ γεῦμα Ἐν διαστήματι δὲ χρονικοῦ τινος διαστήματος κατεσκεύασε πλῆρες ἔπιπλον ἀπὸ κέντημα καμβοβελονιᾶς. Καὶ ἄλλο ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον διηγεῖτο ἡ μεγάλη ζωγράφος τῶν ἀπαρχῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ κ. Vigée Lebrun. Διηγεῖται ὅτι προσκεκλημένη ποτε εἰς τὸ Μέγα Μελόδραμα τῆς Βιέννης, εἰς ἐπίσημον παράστασιν, ἔμεινε κατάπληκτος βλέπουσα εἰς τὰ πρῶτα θεωρεῖα τὰς κομψοτέρας γυναῖκας τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς αὐστριακῆς ἀριστοκρατίας, καταφόρτους ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ νταντέλας, νὰ πλέκουν.

Ἀλλ' ἃς τελειώνωμεν εἶπεν ὁ σοφὸς διδάσκαλος πρὸς τὴν μαθητρίαν του διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς σὺ θὰ μὲ διδάξῃς. Σοῦ εἶπα ὅτι σκοπὸς τῶν μαθημάτων μου ἦτο νὰ σὲ μάθω νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ θαυμάζῃς. Φθάνομεν λοιπὸν εἰς ἓν σημεῖον, ὅπου σὺ εἶσαι ἀπείρως εἰδικωτέρα μου, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι κόρη, ἀλλ' οὔτε ἔχω δακτυλήθρας καὶ βελόνας εἰς χρῆσίν μου. Στρέψε λοιπὸν ἓν βλέμμα γύρῳ σου, καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν σου. Αἱ σημεριναὶ γυναῖκες δὲν ζοῦν πλέον ὡς αἱ γυναῖκες τοῦ παρελθόντος.

Αἱ ὑπηρέτριαί των δὲν εἶναι πλέον αἱ σύντροφοί των ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς οἰκογενείας ἡ ραπτικὴ κατέχει πλέον ὡς ἄλλοτε τὴν πρώτην θέσιν. Αἱ ράπτριαι, αἱ μοδίσται ἀπήλλαξαν τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία ἐγίνετο ἄλλοτε κατ' οἶκον. Τί θὰ γείνῃ λοιπὸν ἡ βελόνη ἀπέναντι τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ συναγωνισμοῦ; Θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν μας, ἢ θὰ κατορθώσῃ νὰ συνεχίσῃ ὅ,τι ἔκαμεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἤτοι νὰ εὕρῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κοινωνικὴν μεταρρύθμισιν; Πάρε σὲ τὴν ἰδίαν ὡς παράδειγμα. Τί ἔκαμες μὲ τὴν βελόνην σου κατὰ τὸ ἔτος αὐτό;

— Ἐκέντησα ἕνα μαξιλάρι διὰ μίαν φίλην μου, ἡ ὁποία ὑπανδρεύετο. Ἔπλεξα μίαν εὔμορφην κουβερτίτσαν διὰ τὸ μωρὸ μιᾶς ἀγαπημένης ἐξαδέλφης μου. Διώρθωτα ἕνα κατέλλο τῆς μαμμᾶς διὰ τὴν ἐξοχήν. Ἔττειλα εἰς μίαν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν ἕνα ἐκρὰν καὶ ἐκέντητα ἕνα κάθισμα διὰ τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ μου

— Καὶ τὰς Κυριακάς, καθ' ἃς ἡ θρησκεία ἀπαγορεύει τὴν ἐργασίαν, τί ἔκαμες;

— Ἔρραψα μὲ τὴν μαμμάν μου φορεματάκια καὶ ἀσπρόρρουχα διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά.

— Ὥστε ἡ βελόνη σου σὲ ἐβοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃς τὰ καθήκοντά σου ὡς κόρη, ὡς ἀδελφή, ὡς φίλη καὶ ὡς καλὴ χριστιανή. Ἀλλὰ σοῦ παρέσχε καὶ ἄλλην ἀκόμη ἐκδούλευσιν. Ὅταν εἰς τὴν ἐξοχὴν εἴχετε προσκεκλημένους καὶ ἕνεκα τῆς βροχῆς κανεὶς δὲν ἐξήρχετο, οἱ ἄνδρες ἐξηπλοῦντο καὶ ἔκαμνεν μὲ τὸν καπνὸν των κύκλους εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῷ σεῖς ὅλαι ἐκεντούσατε καὶ συνωμιλούσατε. Καὶ ὅταν τὰ βράδυα τὴν ὁμιλίαν διεδέχετο ἡ ἀνάγνωσις, οἱ μὲν ἄεργοι ἄνδρες ἀπεκοιμῶντο, ἐνῷ σεῖς περὶ τὴν τραπέζαν τῆς ἐργασίας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, μὲ τὸ μέτωπον σκυμμένον, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα ἐν ἐξεγέρσει ἀπελαμβάνετε τὸ ἀναγινωσκόμενον. Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅταν τὸ ἐνδιαφέρον ηὔξανεν, ἡ βελόνη ἐσταματοῦσεν, ἡ κεφαλὴ ἐσηκώνετο, οἱ ὀρθαλμοὶ ἐν συγκινήσει παρηκολούθουν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀναγινώσκοντος τοὺς ὡραίους στίχους ἢ τὰς συγκινητικὰς σκέψεις. Ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα θύματα παλαιᾶς φεουδαλικῆς προλήψεως, ἥτις ἐθεώρει πᾶσαν τῶν χειρῶν ἐνασχόλησιν, ὡς δουλικὴν ἐνασχόλησιν καὶ μόνον ἔργον τῶν ἀνδρῶν τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων.

Ὁ Φραγκλῖνος ἔγραψεν εἰς μίαν σελίδα εὐφυεστάτην τὸ παράπονον τῆς ἀριστερᾶς χειρός, πρὸς ἣν δὲν διδάσκουν τίποτε. Ἔ! λοιπόν. Τὰ δύο τρίτα τῶν ἀνδρῶν ἔχουν δύο ἀριστερὰς χεῖρας.

Ἄλλως τε ἡ βελόνη δὲν εἶναι μόνον ὅ,τι εἴπομεν ἕως τώρα, ἀλλ' εἶναι συχνὰ καὶ ὁ διερμηνεὺς τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς μας. Ἐνθυμεῖσκι προχθὲς τὴν ἐπίσκεψίν μας παρὰ τῇ κ. Μ. ἡ ὁποία πρὸ ἑνὸς ἔτους ὑπάνδρευτε τὴν κόρην της; Ἐνθυμεῖσκι πῶς ἠσχολοῦντο καὶ αἱ δύο τῶν κατασκευάζουσαι ρουχισμὸν τοῦ ἀναμενομένου μικροῦ; Καὶ ἐνῷ ἐσὺ ἐθαύμαζες τὰ ὡραῖα ὑποκαμισάκια, τὰ στοιβαγμένα ἐπὶ δωδεκάδας, ἐγὼ ὡς γέρων φιλόσοφος ἐσκεπτόμην τὸ μικρὸν αὐτὸ ἄγνωστον ὄν, τὸ ὁποῖον κατέχει ἤδη εἰς τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν αὐτῶν τόσην θέσιν. Ἐφανταζόμην ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς χαρᾶς, τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς στοργῆς, ἡ ὁποία ἐπλήρου τὰς καρδίας τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν. Διότι σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰ δάκτυλά των δὲν εἰργάζοντο μόνα. Ἔβλεπαν ἤδη τὸ μικρὸν σωματάκι, τὸ στρογγυλὸν καὶ ἀνθηρὸν ὑπὸ τὸ βατιστένιο πουκαμισάκι, καὶ ἠθέλησαν ὥστε τὰ πρῶτα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκάλυπτον τὸ σωματάκι του, τὰ ὁποῖα θὰ τὸ ἐστόλιζαν νὰ εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν των. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ βελόνη λαμβάνει τώρα μέρος σπουδαῖον καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μητρικῆς στοργῆς.

(Κατὰ τὸν Ernest Legouvé) **Ἐρανίστρια**

Ο ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ

Εἰς τὴν νῆσον Σάμον ἔζων τρεῖς ἀδελφοί, υἱοὶ ἐπιφανοῦς πολίτου, ὀνομαζόμενοι Πολυκράτης, Πανταγνώτιος καὶ Συλόστων. Ὁ μεγαλείτερος ἐσκέπτετο νὰ κυριαρχήσῃ τῆς χώρας, δὲν ἤθελε δὲ οὐδένα σύντροφον εἰς τὴν κυριαρχίαν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸν μὲν Πανταγνώτιον ἐφόνευσε, τὸν δὲ νεώτερον Συλόστονα ἐξώρισε τῆς χώρας ἐν πτωχείᾳ καὶ

ἐλεεινότητι. Αἱ περὶ σφετερισμοῦ καὶ κυριαρχίας ἰδέαι, του ἐπέτυχον τόσον, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου κατώρθωσε νὰ γείνῃ κυρίαρχος βασιλεὺς ὅλης τῆς νήσου. Ὅπως δὲ ἐξασφαλίσῃ τὴν κυριαρχίαν του καὶ καταστήσῃ αὐτὴν γνωστὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, συνεμάχησε μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος.

Ὁ Ἄμασις βλέπων ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ φίλου του ἐστεφανοῦντο ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ὅλα τῷ ἔβαινον κατ' εὐχήν, λέγει ἡμέραν τινὰ πρὸς αὐτόν: «Εἶδον πάντοτε ὅτι ὅταν τις εὐτυχῇ πολύ, ἀμέσως μετὰ τὴν πολλὴν εὐτυχίαν ἔρχεται μεγάλη δυστυχία. Ἄκουσέ με λοιπόν. Ὑποβλήθητι σὺ ὁ ἴδιος εἰς θυσίαν τιάν, θυσίασόν τι πολύτιμον τὸ ὁποῖον προτιμᾷς ὅλων τῶν ἄλλων θησαυρῶν σου, καὶ οὕτω συνθηκολογεῖς πάλιν μετὰ τῆς εὐτυχίας διὰ τῆς ἑκουσίου θυσίας σου».

Ὁ Πολυκράτης, ἀκούσας τοῦτο, λαμβάνει τὸ πολύτιμον καὶ ὑπερόγκου τιμῆς δακτυλίδιόν του διὰ τοῦ ὁποίου ἐσφραγίζε, καὶ τὸ ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν. «Ἐὰν τὸ εἶχον χάσει, εἶπεν, ἤθελον θεωρήσει τὴν ἀπώλειάν του μέγα δυστύχημα. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἀπετέλει μέρος τῆς εὐτυχίας μου, διὰ τῆς ἀπωλείας του δὲ ἐλπίζω νὰ ἐσυνθηκολόγησα μὲ τὴν καλὴν τύχην».

Μετά τινας ὅμως ἡμέρας ἔρχεται εἰς ἁλιεὺς καὶ φέρει δῶρον μέγαν ἰχθύν. Ὅτε ὁ μάγειρος τὸν ἐκαθάριζε διὰ νὰ τὸν μαγειρεύσῃ, εὗρε πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν τὸ δακτυλίδιον τοῦ κυρίου του εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἔσπευσε νὰ τῷ δώσῃ ἀμέσως.

Τότε ἀπεσύρθη ὁ Ἄμασις ἀπὸ τὸν φίλον του λέγων: «Ὁ οὐρανὸς ἀπέρριψε τὴν ἑκούσιον θυσίαν σου, ἡ καταστροφή σου εἶνε βεβαία· αὐτὸς ὁ οὐρανὸς θέλει ὁρίσει τὴν κατάλληλον θυσίαν». Ἀποσύρεται τῆς συμμαχίας, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ διακόπτει πᾶσαν μετὰ τοῦ φίλου του σχέσιν.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Πολυκράτης κηρύσσει τὸν πόλεμον εἰς ὅλην τὴν παρὰ τὴν παραλίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας Ἰωνίαν καὶ εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἰονίου πελάγους, καὶ βασιζόμενος εἰς τὴν εὐνοϊκὴν εἰς αὐτὸν τύχην ἔβλεπεν ἤδη ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του προεῖπεν εἰς αὐτὸν τὴν ἔκβασιν τῆς ἐπιχειρήσεως οὕτω:

«Εἶδα ζωηρότατον καὶ φοβερὸν ὄνειρον, πάτερ! Εἶδα ὅτι πνεῦμα αἰθέριον κατῆλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔλουε τὸ σῶμά σου μὲ νερόν, καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλο πνεῦμα ἐκ τοῦ ἡλίου κατελθὸν σὲ ἤλειφε μὲ λιπαρὰς οὐσίας. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς θέλει εἶσθαι ἀτυχής. Παραιτήθητι λοιπὸν τοῦ σκοποῦ σου!» «Διὰ ποῖον λόγον νὰ παραιτηθῶ;» εἶπεν ἀγερώχως, πειθόμενος εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ τύχην πάντοτε ὁ Πολυκράτης. «Ἀφοῦ πνεύματα μ' ἔλουον καὶ μὲ ἤλειφον, εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ ἀπειλῇ δυστυχία;»

Ἀνεχώρησε καὶ ἦρχισε τὸν πόλεμον. Ὅταν ὅμως ἔφθασεν εἰς τὴν Ἰωνίαν, οἱ ὀλίοι τῆς Μαγνησίας κάτοικοι ἔπεισαν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν των, τὸν ἐφόνευσαν καὶ ἐκρέμασαν τὸν νεκρόν του ἐπὶ ξύλου. Ἐπηλήθευσε τότε τὸ ὄνειρον τῆς θυγατρός του, διότι ἡ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτουσα βροχὴ ἔλουεν αὐτόν, καὶ ὁ ἥλιος διαλύων τὸ σῶμά του μετέβαλλεν αὐτὸ εἰς λιπαρὰς οὐσίας.

(Κατὰ τὸν A. Grimm) **Μαρία Πινέλλη**

ΓΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ἐνδυμασία τῶν γευμάτων ἀποτελεῖ διὰ τὰς κυρίας ζήτημα λεπτότατον. Συχνὰ ἡ πρόσκλησις δὲν ὁρίζει τὸ εἶδος τοῦ γεύματος. Καὶ αἱ κυρίαι προβάλλουν τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν: Πρέπει νὰ εἶναι decolletée ἢ ὄχι; Τώρα μὲ τὰ τούλια τὸ ζήτημα ἁπλοποιεῖται. Εἶναι τις χωρὶς νὰ εἶναι decolletée. Ὁ λαιμὸς καὶ τὰ μανίκια εἶναι ἀπὸ τοῦλι κεντημένο μὲ πούλιαις, ἢ ἀπὸ crêpe plisse. Αἱ νεάνιδες φυσικὰ διὰ γεύματα φοροῦν ἀνοικτὰ φορέματα καὶ κατὰ προτίμησιν λευκά, ἀλλὰ δι' αὐτὰς δὲν ἐπιτρέπονται οὔτε λαιμοί, οὔτε βραχίονες γυμνοί.

Ὅταν εἶσθε προσκεκλημέναι εἰς γεῦμα, προσπαθήσατε νὰ εἶσθε ἕτοιμοι πρὸ μιᾶς ὥρας. Ἡ ἐσπευσμένη ἐνδυμασία τῆς τελευταίας στιγμῆς σᾶς στενοχωρεῖ, ταράσσει τὸ νευρικὸν σύστημα, τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἡ ἀνησυχία μήπως βραδύνετε, δίδει εἰς τὸ πρόσωπον ἔκφρασιν πᾶν ἄλλο ἢ εὐχάριστον καὶ προσηνῆ. Μὴ σφίγγεσθε ὅταν μεταβαίνετε εἰς γεῦμα καὶ ἰδίως μὴν πεινᾶτε. Τρώγετε κάτι τι πρὶν νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Τότε δὲν τρώγετε πολύ, ἐκλέγετε τὰ φαγητά, καὶ πρὸ πάντων εἶσθε εὔθυμος καὶ συνομιλεῖτε εὐχαρίστως μὲ τοὺς καθημένους κοντά σας. Ἀποφεύγετε νὰ τρώγετε πολὺ καὶ οὕτω πῶς οὔτε κοκκινίζετε μετὰ τὸ φαγητὸν ὡς ἀπτακός, οὔτε αἰσθάνεσθε τὴν ὑπναλέαν ἐκείνην διάθεσιν, ἥτις εἶναι τόσον δυσάρεστος διὰ τοὺς συνδαιτημόνας.

Εἰς τὰ γεύματα ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ὁ οἰκοδεσπότης πρέπει νὰ περιορίζουν τὸν κύκλον τῆς συνομιλίας εἰς θέματα εὐχάριστα. Οὐδέποτε προσωπικὰ ἢ πολιτικὰ ζητήματα, δεδομένου ὅτι ἐκ τῶν προσκεκλημένων θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι διαφόρων φρονημάτων, οἱ ὁποῖοι, δυταρεστούμενοι, καθιστοῦν τὴν ὅλην συντροφιὰν ψυχρὰν καὶ ἀνιαράν. Μὴ τοποθετῆτε ποτὲ πολὺ νέον κύριον πλησίον γραίας κυρίας ἢ γέροντα πλησίον νεάνιδος. Θὰ βαρυνθοῦν καὶ οἱ δύο, διότι δὲν ὑπάρχει μεταξύ των τίποτε κοινόν, οὔτε ἰδέαι, οὔτε αἰσθήματα, οὔτε ἕξεις, οὔτε διασκεδάσεις. Μὴ προσκαλῆτε ποτὲ ἀνθρώπους μὴ διακειμένους φιλικῶς μεταξύ των.

Ἐὰν παρατηρηθῇ ἔλλειψίς τις εἰς τὸ γεῦμα σας ἢ φαγητόν τι ἀποτύχῃ, μὴν θυμώνητε μὲ τὴν μάγειρόν σας, ἀλλ' οὔτε μὴ κάμητε κἂν λόγον περὶ αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὸ σερβίρισμα, ἐὰν ἐπέλθῃ ἀταξία τις σπεύσατε νὰ τὴν ἐπανορθώσητε, χωρὶς νὰ ἀφήσητε νὰ παρατηρηθῇ. Ἔχετε ὅλον τὸν καιρὸν νὰ θυμώνητε ὅταν εἶσθε μόνη. Μὴ ἐπαινῆτε ποτὲ τὰ ἐπιτυχημένα φαγητά σας, μὴ ἀριθμῆτε τὴν ἡλικίαν τῶν κρασιῶν σας, μὴ λέγετε ὅτι τοῦτο στοιχίζει τόσον καὶ ἐκεῖνο τόσον ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἐδεσμάτων. Εἶναι ὡς νὰ λέγετε εἰς τοὺς προσκεκλημένους σας ὅτι κατεξοδεύθητε μὲ τὸ γεῦμα καὶ ὅτι σᾶς ὀφείλουν, τρόπον τινα, ὅσα ἐξωδεύσατε δι' αὐτούς. Οὐδὲν προστυχότερον καὶ ἀναγωγότερον τούτου. Βεβαίως οἱ προσκεκλημένοι δὲν θὰ ἀποδεχθοῦν ποτε πλέον νεωτέραν σας πρόσκλησιν.

Ἐὰν δὲν ἔχητε ἐκλεκτὰς τραπεζοκευάς, μὴ δίδετε γεύματα. Τὰ λινὰ ἰδίως πρέπει νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ πάλλευκα. Καὶ τὰ ποτήρια καὶ τὰ πιάτα πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν φίνα καὶ ὡραῖα. Ἄνθη, πολλὰ ἄνθη, ἀλλ' ὄχι εἰς μεγάλα βάζα καὶ εἰς μεγάλας δέσμας· εἰς χαμηλὰ βαζάκια ἢ εἰς πιατάκια, ὥστε νὰ φαίνωνται στολίζοντα ἐκ διαλειμμάτων τὸ τραπεζομάνδυλον. Πολὺ συνειθίζονται γκιρλάνται ἀπὸ κλώνους φύλλων, πλαιτιούντων τὸ τραπεζομάνδυλον μετὰ τὰ σερβίτσια καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκ διαλειμμάτων ἄνθη ὡς συνδέοντα τῆς πρασινάδες.

Οἰκοκυρά

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ ὑποτροφίαι τῆς Ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων Γυναικῶν. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Λειψίᾳ συνεδρίαν τῆς Ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων Γυναικῶν ἐψηφίσθησαν ὑποτροφίαι δύο τάξεων διὰ τὰς φοιτητρίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας. Αἱ ὑποτροφίαι πρώτης τάξεως εἶναι τῶν 500 μαρκῶν ἐτησίως καὶ αἱ τῆς δευτέρας τῶν 237 ἐτησίως. Ἐπὶ πλέον ἐψηφίσθησαν 900 μάρκαι πρὸς συντήρησιν μαθημάτων τινῶν ἀνωτέρων εἰς τὸ Κολλέγιον τοῦ δόκτορος Kale Windscheif. Ὅροι διὰ τὰς ὑποτρόφους εἶναι τοῦ μὲν Κολλεγίου ἄριστον ἀπολυτήριον τῆς πρώτης παιδεύσεως, τοῦ δὲ Πανεπιστημίου δίπλωμα baccalaureat. Μεταξὺ τῶν λαβουσῶν τὰς ὑποτροφίας ταύτας τρεῖς εἶναι φοιτήτριαι τῆς ἰατρικῆς, μία τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ τέσσαρες τῆς φιλοσοφίας.

Τὸ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστήμιον κατὰ τῶν γυναικῶν. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου ἐπιμένουν νὰ ἀπαγορεύουν εἰς τὰς γυναῖκας τὰ μαθήματα τῆς ἀνατομίας. Τοὐναντίον συμβαίνει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Hale, εἰς τὸ ὁποῖον μαθήματα ἀνατομίας ἀκολουθοῦν ἓξ γυναῖκες καὶ πέντε φιλοσοφίας. Ἐκ τούτων ἓξ εἶναι Ἀμερικανίδες, μία Δανίς, τρεῖς Γερμανίδες καὶ μία Ἀγγλίς.

Γυναικεία δρᾶσις ἐν Βρασιλίᾳ. Ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἡ Βρασιλία εἶναι ἡ μόνη, εἰς ἣν ἡ γυναικεία χειραφέτησις ἐπέτυχε πληρέστερον καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον. Πολλαὶ γυναῖκες τῆς καλλιτέρας τάξεως ἐπεδόθησαν εἰς τὰ νομικά,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Καρναβάλι· οἱ δρόμοι εἶναι γιομάτοι ἀπὸ μασκαρεμμένους, ποῦ τρέχουνε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, νὰ χορέψουνε, νὰ γελάσουνε, νὰ πειραξουνε.

Ἡ σάλες λουλουδοστολισμένες, μὲ πολλὰ φῶτα, μὲ ἀστεῖες εἰκόνες περιμένουνε τῆς μασκαράτες, ποῦ θἄλθουνε νὰ δώσουν ζωὴ στὸ μεγάλο σαλόνι, ποῦ εἶναι νεκρὸ χωρὶς ἐκεῖνες, χωρὶς τὸ χορό τους, χωρὶς τὰ πειράγματά τους, χωρὶς τῆς τρέλλες τους. Καὶ νά! ποῦ σιγά, σιγά, ἡ σάλα γιομίζει καὶ παντοῦ ἀκοῦς γέλοια, πηδήματα, φωνές, ἐνῷ ἡ μουσικὴ παίζει διάφορους χοροὺς καὶ οἱ χορευταὶ ρίχνονται τρελλοὶ στὴ ζάλη τοῦ χοροῦ λησμονοῦντες, ἂν εἴχανε καὶ κἄποια πίκρα στὴ ζωή τους.

Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος! Καὶ τὸν φτωχὸν ἐργάτη, ποῦ παλαίει ὁλημέρα, γιὰ νὰ θρέψῃ τ' ἀνήλικα παιδιά του, καὶ τὸν πλούσιον ἄρχοντα, ποῦ ὁ θάνατος τοῦ ἄρπαξε ἀγαπημένην ὕπαρξιν, ὅλους, ὅλους, ὅλους, λίγη διασκέδασι τοὺς κάνει νὰ λησμονήσουνε πίκριες, ποῦ πολλὰ χρόνια τώρα τοὺς βασανίζουν.

Καὶ σ' ἕνα ὤμορφο καὶ πλούσιο σαλονάκι, ἀπόψε, ὕστερη Πέμπτη τοῦ Καρναβαλιοῦ, σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, κάθεται μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα σαράντα πέντε ὡς πενῆντα χρόνων, καὶ στὸ πλάϊ της δυὸ ὤμορφα κορίτσια, στὴν ἄνοιξι τῆς ζωῆς, ποῦ περιμένουν μὲ ἀνυπομονησία ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα της μίαν ἱστορία, μίαν ἱστορία ἀληθινή, ποῦ γείνηκε ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια καὶ ποῦ τόσον καιρὸ τοὺς ὑποσχέθηκε, πῶς θὰ τοὺς ἔλεγεν ἀπόψε. Γι' αὐτὸ τὴν κυττάζουνε μὲ προσοχή, ἀνοίγοντας μὲ περιέργεια τὰ ζωηρά τους μάτια.

Μὰ σὰ νὰ τῆς ἤτανε βαρύ, νὰ μαζέψῃ ὅλες τῆς παληές της ἐνθυμήσεις, σἂν νὰ τῆς ἤτανε βαρύ, νὰ γυρίσῃ στὰ περασμένα, στὰ χρόνια τῆς νειότης καὶ τῆς ζωῆς, στὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα χρόνια, πέρασε πολλὴ ὥρα, ὡς ποῦ ν' ἀρχίσῃ τὴν ποθητὴ ἱστορία.

II

— Δὲν θὰ πᾷς, μοῦ τ' ὀρκίζεσαι; Τοῦπε κυττάζοντάς τον μὲ δειλὴ κι' ἀνήσυχη ματιά.

— Μὰ δὲ σοῦ 'πα τόσες φορὲς ποῦ ὄχι, τῆς ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὀλίγο βαρεμένος ἀπὸ τὴν φράσι, ποῦ εἴκοσι φορὲς ἄκουσεν ὡς τώρα.

— Μὰ ὀρκίσου. Ἂν θὰ πᾷς, θὰ πῇ, πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷς.

Χαμογέλασεν ἐκεῖνος καὶ κυττάζοντάς την γλυκὰ στὰ μάτια τῆς εἶπε:

— Καλά, ὀρκίζομαι.

Μὰ ἡ ματιά της ἀκόμη ἤτανε ἀνήσυχη· ποιὸς ξέρει, ἂν τῆς ἔλεγε ἀλήθεια, ἢ ἂν τὴν γελοῦσε!

Νέοι κι' οἱ δυό, πλασμένοι ὁ ἕνας, γιὰ τὸν ἄλλον, γνωριστήκανε καὶ ἀγαπήθηκαν. Αὐτὸ ποῦ ἤθελε καὶ τοῦ κεθενὸς ἡ οἰκογένεια; Ἐκείνη πλούσια κληρονόμα, αὐτὸς νέος μὲ ἐπιστήμη καὶ χρηματάκια· λίγο ἄσωτος μόνον, τοῦ παράρεσε νὰ διασκεδάζῃ, μὰ μὲ τὸ γάμο ὅλα περνᾶνε· αὐτὰ τὰ κάνει κανείς, ὅταν εἶναι πολὺ νέος ἀνέμυαλος!

Τοὺς ἀρραβώνιασαν κ' ἤτανε κι' οἱ δυὸ πολὺ εὐτυχισμένοι, βαδίζοντας σὲ δρόμο λουλουδοσπαρμένον καὶ θωρῶντας τῆς εὐτυχίας τους τὸν οὐρανό, ξάστερο, χωρὶς οὔτε ἕνα μικρὸ συγνεφάκι.

Αὐτὴ τὴν βραδυὰ ὅλες ἡ ἑταιρίες δεχόντανε μασκαρεμμένους, ὕστερη Πέμπτη τοῦ καρναβαλιοῦ, κ' ἐπήγαιναν ὤμορφες κυρίες, χαριτωμένες ὅλες πλούσια ντυμένες κ' ἐχόρευαν μὲ τοὺς νέους, γελοῦσαν, διεσκέδαζαν.... Ἐκείνη μὲ φρίκη σκεφτόντανε ὅλ' αὐτά· λύπη τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά, ὅταν ἡ φαντασία της τὴν ἔφερε σὲ μιὰ σάλα ἀπὸ κεῖνες π' ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένο της, τὸν ἀρραβωνιαστικό της, νὰ χορεύῃ μὲ μιὰ ὤμορφη μασκαράτα καὶ νὰ τῆς μιλῇ σιγά, νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν γνωρίσῃ, καὶ κοντά της νὰ λησμονάῃ ἐκείνην...

Γι' αὐτὸ τοῦπε σήμερα καὶ τόσες φορές, νὰ μὴ πάῃ πουθενά, καὶ ἀκόμα καὶ τώρα, ποῦ ἐκεῖνος ἔφυγε, τώρα, ποῦ μένη μοναχὴ στὴν κάμαρά της, ἂν καὶ τῆς ὀρκίστηκε στὴν ἀγάπη του — καὶ τί ἱερότερο πρᾶγμα ἀπὸ κεῖνο! — ποῦ δὲν θὰ πάῃ, φοβᾶται, δὲν τὸν πιστεύει, καὶ θὰ πέθαινε, ὦ ναί! θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν ζήλεια της, ἂν γινόντανε τίποτα τέτοιο.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, ὁ φόβος, ἡ ζήλεια ἡ ἀμφιβολία δὲν τὴν ἀφίνουν· ἔχει ἕνα κακὸ προμήνυμα, ἂν ἀληθέψῃ;

Ἄχ! κι' ἂν ἐπῆγε, κι' ἂν περιφρόνησε τὰ παρακαλέσματά της, κι' ἂν ἐλησμόνησε τὸν ὅρκο του, τί θὰ πῇ; θὰ πῇ, πῶς δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἀρκετά, θὰ πῇ, πῶς διασκεδάζῃ καὶ μακρυά της.

Ὄχι! αὐτὸ δὲν τὸ θέλει· ἐκεῖνος, ποῦ μιὰ μέρα θὰ γείνῃ δικός της, ὅπως ἐκείνη τοῦδωσε ὅλης της τὴν καρδιά, ὅλη της τὴν ἀγάπη, ὅλη της τὴν ἀφωσίωσι, πρέπει νὰ τῆς δώσῃ ὁλάκαιρη τὴν καρδιά του.

Ἂν ὄχι, προτιμάει νὰ ὑποφέρῃ ὅλη της τὴ ζωή, νὰ γείνῃ δυστυχισμένη, μὰ νὰ ἑνωθῇ μαζῆ του... ποτέ.

Ξάφνου σὰ νὰ τῆς ἦλθε κἄποια ἰδέα, σηκώνεται, ἀνοίγει τὴ θύρα, καὶ μὲ τὴς ἄκρες τῶν ποδιῶν πηγαίνει στὴν πλαγινὴν κάμαρα, στὴν κάμαρα τῆς μητέρας της, γιὰ νὰ ἰδῇ τί κάνει.

Ἡ μαμμὰ ροχαλίζει ἥσυχη στὸ κρεββάτι της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεφτὰ κατέβαινε τὴ σκάλα σιγά, σιγά, σὰν κλέφτης καὶ βγαίνει στὸ δρόμο.

III

Χορεύει ἐκεῖνος σὰν τρελλὸς μὲ μία ὤμορφη καὶ κομψὴ μασκαράτα σὲ μιὰ σάλα γιομάτη ζωὴ καὶ κίνησι, ποῦ τῆς δίνουν ἡ μασκαρεμένοι, ποῦ ζωηροί, ζωηροί, χορεύουνε, ντυμένοι μὲ διάφορες χρωματιστὲς στολές, ποῦ χαρίζουν πειὸ ὀμορφιὰ στὴν φωτισμένη σάλα.

Ἐκεῖνος φαίνεται λιγάκι ἀνήσυχος, μὰ δὲ θὰ τὸ μάθῃ· κ' ἔπειτα δὲν πειράζει κι' ἂν τὸ μάθῃ; δυὸ γύρους καρναβάλι· μονάχα μιὰ φορὰ τὸ χρόνο εἶναι.

— Τὸ ξέρεις, ποῦσαι πολὺ ὤμορφη, εἶπε στὴ μασκαράτα του, ὅταν κουρασμένος τὴν ἐκάθισε σ' ἕνα μικρὸ χαμηλὸ καναπέ.

Αὐτὴ φοβώτανε νὰ τοῦ μιλήσῃ, καὶ ἀπαντοῦσε κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Δὲν θὰ τὴ βγάλῃς τὴ μάσκα σου, νὰ σὲ γνωρίσω;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησεν ἐκείνη, φοβοῦμαι.

— Καὶ ποιόν;

— Δὲν εἶσαι ἀρραβωνιασμένος; μὴ τὸ μάθῃ ἡ....

Ἐγέλασεν αὐτός. — Καὶ ποιὸς θὰ τῆς τὸ πῇ;

Ἐκούνησεν ἐκείνη τὸ κεφάλι σὰ νὰ τοῦλεγε «ποιὸς ξέρει;»

— Κι' ἂν τὸ μάθῃ, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, τί πειράζει; Μήπως

ἐσχάτως δὲ κυρία ἐξελέγη πρόεδρος ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ Ἰνστιτούτου Μέγας ἀριθμὸς δικηγόρων γυναικῶν ἐξασκεῖ ἐλευθέρως τὸ ἐπάγγελμά του καὶ πολλαὶ ἰατροὶ ἔχουν μεγάλην πελατείαν. Ἐπίσης εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ποίησιν αἱ γυναῖκες τῆς Βρασιλίας κατέχουν διακεκριμένην θέσιν ὡς καὶ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, εἰς ἣν ἀγωνίζονται σθεναρῶς ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ φύλου των.

Δύο τηλεγραφήτριαι ἐν Σουηδίᾳ. Εἰς τὴν Σουηδικὴν Βουλὴν ἀπεφασίσθη κατ' αὐτάς, ὅπως αἱ γυναῖκες ὑπάλληλοι τῶν τηλεγραφείων λαμβάνουν τὴν σύνταξίν των πέντε ἔτη πρὸ τῆς κεκανονισμένης ἐποχῆς, ἐὰν κωλύωνται νὰ συνεχίσουν τὴν ὑπηρεσίαν των εἴτε ἐκ τῆς ἡλικίας, εἴτε διὰ λόγους ὑγείας. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλήφθη συνεπείᾳ τῆς ἐξαντλητικῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἐπιβάλλουν αἱ ἑταιρίαι τῶν τηλεφώνων καὶ τηλεγράφων πρὸς τὰς γυναῖκας.

Ὁ κανονισμὸς τῶν ἐργασίμων ὡρῶν τῶν γυναικῶν. Εἷς ἐκ τῶν Γάλλων πολιτευομένων ὁ κ. Jules Guesde γράφει, ὅτι ὁ νόμος ὁ καθορίζων τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς ἡμέρας τῆς γυναικὸς καταστρατηγεῖται. Προτείνει δέ, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι ὄχι τὸ Κράτος, ἀλλ' οἱ ἐργάται ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐκλέγουν τὰς ἐπιθεωρητρίας καὶ τοὺς ἐπιθεωρητάς των.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Παξιμαδάκια τεῖου. 150 δρ. φαρίνα, 7—8 κουταλιὲς κρέμα τοῦ γάλακτος ἢ φρέσκου προβείου βουτύρου, ἅλας, 2 αὐγά. Ζυμόνετε ὅλα αὐτὰ μαζῆ καλά, καλά. Μετὰ ταῦτα προσθέτετε 150 δρ. βούτυρο λυωμένο καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ ζυμώνετε. Ὅταν ἡ ζύμη σας εἶναι ἑτοίμη, ὥστε νὰ πλάττεται, τὴν χωρίζετε εἰς κομμάτια καὶ σχηματίζεται τὰ παξιμάδια σας στρογγυλὰ ἢ ἐπιμήκη, κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀρέσει.

Μουσικὸς πολὺ καλός, ἄριστος δὲ tapeur διὰ χοροεσπερίδας προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ
Ἱδρυθὲν τῷ 1870

Μεγάλαι ἀποθῆκαι χάρτου παντὸς εἴδους καὶ εἰδῶν γραφικῆς ὕλης. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. — Χαράκται ἐπὶ μετάλλων. — Χαράσσονται σφραγῖδες ἐπὶ μετάλλου. — Κατασκευάζονται σφραγῖδες ἐξ ἐλαστικοῦ. — Ἐπιγραφαὶ θυρῶν ἐπὶ πορσελάνης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ διὰ μικρὰς ἐπιμεμελημένας ἐργασίας, δι' ἐπικεφαλίδας ἐπιστολῶν, φακέλλων, λ)σμοὺς, διευθύνσεις κλπ. 6 μηχανικὰ πιεστήρια ἐργάζονται καθημερινῶς.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ἐργοστάσιον φακέλλων, ἐμπορικῶν βιβλίων, τετραδίων μαθητῶν κλπ. καὶ φωτογραφικῶν καρτονίων.

Οἱ μόνοι κάτοχοι τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν *Lumière*.
Χάρτης φωτογραφικὸς *Albuminé* καὶ *Celuloidine*.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

Κομψότης Παρισινὴ καὶ στερεότης Ἀγγλική.

Τὰ δέρματα τὰ χρωματιστὰ καὶ τὰ διὰ τοὺς χοροὺς λουστρίνια μαλακὰ καὶ αἱ νεώτεραι φόρμαι ἃς ἐν ἀφθονίᾳ ἐκομίσατο ὁ κ. Τσάμης ἐξ Εὐρώπης, δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ τὴν μᾶλλον ἰδιότροπον καλαισθησίαν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του.

εἶμαι ὑποχρεωμένος μονάχα ἐκείνην ν' ἀγαπῶ ;

Ἕνας λυγμὸς ἔβγῆκε ἀπὸ τὰ στήθια της κ' ἐτράβηξε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του. Φτάνει, ποῦ δὲν τὴν ἄκουσε, ὅταν τὸν ἐπαρακάλεσε, ὅταν τοῦ ὁρκίστηκε στὴν ἀγάπη της νὰ μὴ πάῃ, φτάνει, ποῦ σιμὰ σὲ μίαν ἄγνωστη, μὰ ποῦ ἤτανε ἐκείνη ἡ ἴδια, λησμονοῦσε τὴν ἀγάπη του, λησμονοῦσε τὰ περασμένα, μὰ εὕρισκε ποῦ δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾷ μονάχα ἐκείνην . . .

Τὴν ἐκύτταζεν ἐκεῖνος σὰ φοβισμένος. Γιατὶ ἔκλαιγε ; τί συμβαίνει ; Μὰ δὲν τὸν ἄφησε νὰ σκεφτῇ πολλὴ ὥρα. Ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ μὲ φωνή, ποῦ προσπαθοῦσε, μὰ στὰ χαμένα, νὰ κάμῃ τὴν ἀδιάφορη τοῦπε :

— Ἐγὼ ἀγαποῦσα μόνον ἐσένα· ἔτσι ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾷς κ' ἐσύ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς λησμόνησέ με.

Ἔμεινεν ἀκίνητος, δὲν εἴξευρεν, ἂν ἤτανε ὄνειρο, ἢ ἀλήθεια Ἠθέλησε νὰ τὴν κρατήσῃ, νὰ τῆς ζητήσῃ συχώρησι, μὰ χωρὶς νὰ θελήσῃ, νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἔφυγε.

IV

— «Σοῦ λέω ἀλήθεια, ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ποῦ δὲν εἶχε κλείσῃ ὅλη νύχτα τὸ μάτι, προσπάθησα νὰ διαβάσω καλὰ στὴν καρδιά μου καὶ κατάλαβα, πῶς δὲν τὸν ἀγαπῶ· μιὰ ἰδέα ἤτανε μοναχά, ὄχι ἀγάπη, ἀγάπη ἀληθινή. Μαζῆ του, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπάω, δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη ».

Δὲν εἴξερε ἡ μητέρα της ἂν ὀνειρευόντανε :

— «Μὴν εἶναι καμμία ἄλλη αἰτία, παιδί μου ;

— «Ὄχι, μαμμά μου, αὐτὴ εἶναι· δὲν θὰ μ' ὑποχρεώσῃς ἔ ;

— «Μὰ εἶσαι βέβαιη, πῶς δὲν τὸν ἀγαπᾷς ;

Ἔσκυψε καὶ τῆς ἐφίλησε τὰ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μὲ χαμόγελο τῆς εἶπε :

— Ναί, μαμμά μου. Μὲ χαμόγελο, χαμόγελο, πούκριβε τόση λύπη, τόσο φαρμάκι . . . καὶ τέτοιο ψέμμα !»

V

Ἐσώπασε· ἡ δυὸ νηές, ποῦ τὴν ἀκούανε μὲ προσοχή, περίμεναν τὸ τέλος.

Ὦ βέβαια, θᾶχε κάποιο τέλος ἡ ἱστορία της καὶ κεῖνο περίμεναν ν' ἀκούσουν.

— Κ' ἐκείνη τί ἀπέγινεν ; εἶπεν ἡ μία, παντρεύτηκε μὲ ἄλλον ;

— Ὄχι παιδί μου, δὲν ἠθέλησε ποτὲ καὶ οὔτε θὰ παντρευτῇ.

— Πῶς τὸ ξέρετε ;

Ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι καὶ δείχνοντας τὰ μισοασημένια μαλλιά της, εἶπε μὲ πικράδα : — Κύτταξε, παιδί μου, εἶναι γεροντοκόριτσο.

Ἀ ! τότε κατάλαβαν κ' ἡ δυὸ νηὲς τί ἔτρεχε. Βέβαια ἀληθινὴ ἤτανε ἡ ἱστορία της, κι' ὁ μάρτυρας ἤτανε κεῖ ἐμπρός τους. Πόσο μεγάλη φαινόντανε τώρα μπροστά τους, πόσο περισσότερο σεβόντανε τ' ἄσπρα της μαλλιά. Στὰ μάτια τους δὲν ἤτανε ποιὰ ἡ ψυχρὴ γεροντοκόρη, ποῦ γνωρίσανε, ἡ ἀμίλητη, ἡ θλιμμένη, ἡ βαρετή. Ἡ καρδιά της ἤτανε θησαυρός. Ἀγάπησε παραγνωρίστηκε, ὑπόφερε . . αὐτὴ ἤτανε ἡ ζωή της, ἡ ἱστορία της. Ἡ θλῖψι ζωγραφήθηκε στὸ πρόσωπό της· μεγάλη ἡσυχία γείνηκε στὸ πλούσιο σαλονάκι, δὲν ἀκουόντανε παρὰ τὸ τὶκ τὰκ τοῦ ὡρολογιοῦ.

Ἀφοῦ ὅμως περάσανε λίγα λεπτὰ ἡ μία ἀπὸ τὴς δυὸ τῆς ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ σὰν νὰ ἐντρεπόντανε γιὰ κεῖνο, ποῦ θἄλεγε, κατέβασε τὰ μάτια καὶ τὴν ἐρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνή :

— Κ' ἐκεῖνος ;

Ἐταξείδεψε· εἶδε ἄλλο κόσμο· συναναστράφηκε μ' ἄλλους ἀνθρώπους, ἄλλες ὀμορφιὲς παρουσιαστήκανε μπρὸς στὰ μάτια του καὶ μ' ἀλησμόνησε. Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐγύρισε, συναντηθήκαμε καὶ μοῦ ζήτησε, νὰ τὸν συγχωρήσω. Το ἔκαμα, τὸν παρακάλεσα ὅμως νὰ μοῦ κάμῃ μιὰ χάρι, νἄρχεται νὰ περνᾶμε μαζῆ τὴν ὕστερη Πέμπτη τοῦ Καρναβαλιοῦ.

— Ὁ Κος Π . . . ἐφώναξαν μαζῆ ἡ δυὸ νηὲς καὶ μαζῆ ἐσταμάτησαν.

Κ' ἔπειτα ποῦ πάλι ἐγείνηκε ἡσυχία, ἡ πειὸ μικρὴ ἀπὸ τὴς δύο ἔσκυψε στ' αὐτί της καὶ :

— Τὸν ἀγαπᾶτε πάντα, ἠρώτησε.

— Ὄχι, τῆς εἶπε καὶ χαμογέλασε.

Ποιὸς ξέρει ὅμως, μὴ τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο, δὲν ἤτανε τὸ ἴδιο ὅπως κείνη τὴ βραδυά, τριάντα χρόνια πίσω, ποῦ μὲ καρδιὰ πληγωμένη, μὰ μὲ χαμόγελο, χαμόγελο μαρτυρικό, ἔδιωχνε ἀπὸ σιμά της τὴν εὐτυχία ! !

Τὰ χρόνια περνᾶνε . . . ὁ ἄνθρωπος γερνάει, μὰ ἡ καρδιὰ ποτέ!!!

Εἰρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου